

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D. a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Jiřího Gottwalda, ve věci žalobce **Mgr. P. Š.**, bytem K. 428, V. L., proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, za účasti osob na řízení zúčastněných **I. J. J.**, bytem V. 93/10, Praha 1, **II. P. J.**, bytem V. 93/10, P. 1, **III. F. M.**, bytem K. 230, V. L., a **IV. Lázní Velké Losiny, s.r.o.**, se sídlem Lázeňská 323, Velké Losiny, zastoupených JUDr. Petrem Svatošem, advokátem se sídlem Sadová 1585/7, Ostrava, Moravská Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2015, č. j. KUOK 114037/2014, ve věci umístění stavby,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby na řízení zúčastněné **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A. Vymezení věci

Žalobou doručenou soudu dne 3. 3. 2015 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šumperk (dále jen „stavební úřad“) ze dne 18. 7. 2014, č. j. MUSP 69096/2014, o umístění stavby „Rozvoj termálních lázní Velké Losiny – parkoviště“ na pozemcích parc. č. 504/1 (ostatní plocha), 515 (zahrada), 517 (zastavěná plocha a nádvoří), 518 (ostatní plocha), 520 (ostatní plocha), 521 (zahrada), 522 (zastavěná plocha a nádvoří), 523 (ostatní plocha), 526 (zahrada) a 558/1 (ostatní plocha), v k. ú. Velké Losiny. Žalobce byl účastníkem územního řízení jakožto vlastník rodinného domu č.p. 428, stojícího na pozemku parc. č. 747, a pozemku parc. č. 748, tj. jakožto osoba, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno ve smyslu § 85 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Jedná se o stavbu parkoviště pro 100 kolmých stání o rozměrech 2,5 x 5 m, z toho 7 stání pro imobilní motoristy o rozměrech 3,5 x 5 m, a dále 2 stání pro autobusy o rozměrech 3,25 x 19 m podél příjezdu na parkoviště.

B. Žalobní body

Žalobce v žalobě namítal, že:

- 1) rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť na setrvalou námitku žalobce, že v rozporu se zákonem nebyl zpracován posudek o vlivu stavby na životní prostředí dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“), mu jak stavební úřad, tak žalovaný sdělovali, že tyto námítky, stejně jako námítky vůči stanoviskům jednotlivých orgánů státní správy měl uplatňovat ve zjišťovacím řízení. Tento názor je však nesprávný, neboť přehlíží skutečnost, že proces posuzování vlivů záměrů na životní prostředí není správním řízením a jeho výsledkem je toliko stanovisko, které není samostatně přezkoumatelné, nýbrž slouží jako podklad pro rozhodnutí stavebního úřadu v územním řízení;
- 2) zjišťovací řízení dle zákona o posuzování vlivů proběhlo po procesní i věcné stránce vadně, neboť:
 - a) informace a stanoviska nebyly zveřejněny způsobem upraveným v § 16 odst. 3 písm. c) zákona o posuzování vlivů, tj. nejméně ještě jedním způsobem v dotčeném místě obvyklým (př. denní tisk či rozhlas);
 - b) posuzování ve zjišťovacím řízení proběhlo v rozporu s § 2 zákona o posuzování vlivů, neboť všechny vlivy na veřejné zdraví nebyly posouzeny ve vzájemných souvislostech, nýbrž bylo toliko formalisticky konstatováno, že dopady na dílčí sledované oblasti nebudou nadměrné;
 - c) příslušný spis Odboru životního prostředí a zemědělství žalovaného sp. zn. KUOK 14578/2013 prakticky neopustil tento odbor, žalovaný z něj neprováděl dokazování a vystačil si pouze se závěrem zjišťovacího řízení ze dne 7. 3. 2013. Tvrzení žalovaného, že zveřejňování dle § 16 odst. 3 zákona o posuzování vlivů proběhlo zákonným způsobem, tudíž není pravdivé, neboť o tom není v příslušném spise žádný důkaz;
- 3) žalovaný nesprávně vyhodnotil stavbu parkoviště jako souladnou s územním plánem obce Velké Losiny z roku 2001 (dále jen „ÚP“), neboť:

- a) závěr žalovaného, že plocha RP0-5, v níž má být parkoviště umístěno, je vymezena v ÚP jako parkoviště, je založen tolíko na rozporuplné grafické části. Dle legendy ke grafické části ÚP lze totiž za parkoviště považovat pouze žluté plochy, označené písmenem „P“. Předmětná plocha je však fialově šrafovaná. Písmeno „P“ tak může znamenat cokoliv jiného, než parkoviště, např. „park“;
 - b) z § 13 odst. 1 a čl. I/1 písm. e) a čl. I/3 písm. b) přílohy č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, nevyplývá prioritiz grafické části před textovou částí ÚP. Pokud tedy textová část ÚP u plochy RP0-5 nestanoví, že je určena pro parkoviště, nelze toto určení dovodit ze sporného obsahu grafické části;
 - c) z části 2.6.8. ÚP pojednávající o urbanizované zeleni vyplývá, že na těchto plochách je nepřípustné umísťování všech ostatních urbanistických funkcí, kromě činností či staveb označených za přípustné či podmíněně přípustné. Taková výjimka však pro plochu RP0-5 stanovena není, přestože se jedná o součást lázeňského parku, a tudíž má povahu urbanizované zeleně;
 - d) v části 2.7. ÚP není mezi dopravními stavbami uvedeno parkoviště;
 - e) z textové části změny č. 1 ÚP z roku 2005 vyplývá, že jako plochy pro zřízení parkoviště byly vymezeny RP1-21, RP1-32, RP0-2 a RP0-3, přičemž plocha RP1-21 o výměře 4.200 m² se nachází v těsném sousedství plochy RP1-20, kterou ÚP charakterizuje jako lokalitu navrženou pro rozšíření stávajícího termálního koupaliště, z čehož je zjevné, že ÚP vymezil jako plochu parkoviště pro potřeby rozšíření termálního koupaliště plochu č. RP1-21, nikoli RP0-5. U RP0-5 textová část ÚP uvádí, že se jedná o lokalitu určenou „k výstavbě nových lázeňských objektů“. Pokud by však šlo o plochu určenou pro výstavbu parkoviště, bylo by to zajisté u této plochy výslovně uvedeno tak, jako u ostatních zmíněných ploch. Tvzení, že parkoviště lze považovat za výstavbu nového lázeňského objektu, je v tomto kontextu neudržitelné. Naopak s ohledem na to, že plocha RP0-5 byla po dlouhá desetiletí zahradnictvím tvořícím zázemí pro lázeňský park, nabízí se interpretace, že by textovou částí stanovený způsob využití mohl umožnit v ploše RP0-5 zřízení nového zahradnického zázemí parku;
- 4) žalovaný nesprávně vyhodnotil stavbu předmětného parkoviště jako souladnou s lázeňským statutem lázeňského místa Velké Losiny, neboť neposoudil umístění stavby v kontextu celé „lázeňské legislativy“.
- a) žalovaný z § 11 písm. f) vyhl. č. 423/2001 Sb. dovodil, že předmětné parkoviště je součástí přírodních léčivých lázní a jedná se o stavbu „pro potřeby termálních lázní“. Zmíněné ustanovení však připouští stavbu parkovacích domů a záchytných parkovišť výlučně „na okraji vnitřního území lázeňského místa“, což nelze extenzivně vykládat tak, že je možné umístit parkoviště uvnitř lázeňského území, nýbrž na ploše nanejvýš dotýkající se hranice vnitřního lázeňského území;
 - b) § 11 písm. f) vyhl. č. 423/2001 Sb. rovněž stanoví, že přípustná je pouze stavba parkoviště, která navazuje na stanice veřejné hromadné dopravy, což není splněno;
 - c) stavba parkoviště koliduje také s § 8 odst. 1 písm. c) vyhl. č. 423/2001 Sb., který ukládá povinnost zvyšování hodnoty zeleně, s § 8 odst. 1 písm. d), který ukládá harmonické sepětí architektonických a urbanistických řešení s okolní krajinou, což nesplňuje umístění velkokapacitního parkoviště do vilové čtvrti

- a okrajové části lázeňského parku, a dále s § 8 odst. 2, který ukládá vymístění zdrojů znečišťujících ovzduší a vyvolávajících hluk;
- d) § 9 vyhl. č. 423/2001 Sb. stanoví nepřekročitelné limity kvality ovzduší v přírodních a léčebných lázních, jejichž dodržením se správní orgány nezabývaly, což samo o sobě zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce si je jist, že uvedené limity budou v prostoru parkoviště překročeny;
- e) statut lázeňského místa Velké Losiny stanoví, že jeho posláním je mj. využívání klimatických podmínek při léčení nespecifických onemocnění cest dýchacích, proto je na daný případ nutno aplikovat § 10 vyhl. č. 423/2001 Sb., které ukládá v takových lázních maximální omezení prašných příměsí a alergenů a znečišťování výfukovými plyny;
- f) umístění parkoviště do vnitřního lázeňského území vylučuje i čl. III. bod 10 lázeňského statutu, který stanoví, že ve vnitřním lázeňském území mohou být umístována jen zařízení přímo sloužící lázeňskému provozu, jež následně vyjmenovává, přičemž parkoviště zde uvedeno není;
- g) umístění parkoviště je v rozporu i s čl. IV. bodem 12 písm. e) a čl. V. bod 15 písm. c) lázeňského statutu, které ukládají zvláštní péči o ochranu lesů, parků a půdy a zlepšování historické a architektonické hodnoty parku, což nelze realizovat umístěním velkokapacitního parkoviště;
- 5) žalovaný zaujal nesprávné stanovisko, že se není třeba zabývat ochranou krajinného rázu s odkazem na vyjádření orgánu ochrany přírody ze dne 21. 5. 2013 a § 12 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOPK“), který však v posuzované věci nelze aplikovat, neboť v ÚP nebyly žádné podmínky ochrany krajinné rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody orgánu stanoveny. Zamýšlená stavba je způsobilá výrazně snížit či změnit krajinný ráz, proto byl k jejímu umístění nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Jelikož souhlas vydán nebyl, je řízení zatíženou procesní vadou, která ovlivnila věcnou správnost výsledku řízení;
- 6) žalovaný k námitce absence posouzení vlivu zamýšlené stavby na hluk, prašnost a světelný smog uvedl, že vyhl. č. 503/2006 Sb. nepředepisuje povinnost k žádosti o územní rozhodnutí předkládat „posudek na osvětlení a prašnost“ a že konkrétní technické parametry stavby jsou předmětem až následného stavebního řízení, což je nepřijatelné, neboť dopad zamýšlené stavby na okolí v podobě zvýšení hluku, prašnosti a světelného smogu je natolik významný, že měl být posouzen i s přihlédnutím k výše uvedené „lázeňské legislativě“;
- 7) ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu nejsou správně vymezeny stavbou dotčené pozemky, neboť rozsah pozemků vymezených parcelními čísly uvedenými ve výroku tohoto rozhodnutí se podstatně liší od výkresové dokumentace, podle níž má být stavba realizována. Žalovaný k uvedené námitce uvedl, že „vadný zápis v KN neřeší“. Žalovaný však přehlédl, že závěr zjišťovacího řízení ze dne 7. 3. 2013 se dotýkal i pozemku parc. č. 552, jehož vlastníkem je zapsán Rostislav Zatloukal, který však nebyl účastníkem zjišťovacího řízení, byť se mělo jednat o jeho pozemek. Dále nejsou v napadeném rozhodnutí uvedeny pozemky parc. č. 504/1, 515, 517 a 522, jichž se týkalo zjišťovací řízení;
- 8) v době vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 5. 1. 2015, pozbyla platnosti veškerá vyjádření dotčených orgánů státní správy, obsahující jejich souhlasy s umístěním stavby;
- 9) žalobci nebyly řádně doručovány veškeré písemnosti. Žalovaný lživě uvedl, že žalobce požádal stavební úřad o doručování do své datové schránky advokáta,

přičemž stavební úřad žádost žalobce toliko opomenul zaznamenat do spisu. Ve skutečnosti to však byl právě žalovaný, kdo své první (zrušující) rozhodnutí doručil žalobci do datové schránky, stavební úřad poté tento způsob pouze převzal, aniž by v tom žalobce sám vyvíjel jakoukoli aktivitu. Žalobce sice na písemnosti správních orgánů reagoval, avšak za cenu toho, že měl zkrácenu lhůtu k uplatňování svých námitek, neboť do datové schránky advokátní kanceláře mají přístup také jeho zaměstnankyně, které takto přebíraly písemnosti i v nepřítomnosti žalobce. Žalobce si byl tohoto porušování procesních předpisů vědom, avšak není jeho povinností na ně předem správní orgány upozorňovat, obzvláště za situace, kdy v průběhu řízení zjistil, že nemá vůči investorovi rovné postavení, nýbrž že správní orgány nepokrytě investorovi straní;

- 10) žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobce, že dotčené parkoviště neslouží rozvoji termálních lázní. Ze správního spisu plyne, že investor zahrnul výstavbu parkoviště původně do stavebního řízení, které řešilo vlastní výstavbu nového termálního koupaliště. Z důvodů žalobci neznámých však z původní žádosti o vydání stavebního povolení o povolení stavby koupaliště parkoviště vypadlo. Investor proto musel předložit doklad o tom, že má zajištěn dostatek parkovacích míst pro jeho návštěvníky, což tento učinil a doložil, že dostatek parkovacích míst zajištěn je. Argument, s nímž se nyní investor domáhá zřízení předmětného parkoviště, a sice tvrzení, že je toto nutné pro další rozvoj lázní, proto nemůže obstát.

C. Stanovisko žalovaného

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k jednotlivým žalobním bodům uvedl, že:

Ad 1 a 2) ve zjišťovacím řízení bylo Odborem životního prostředí a zemědělství žalovaného rozhodnuto, že pro stavbu nebude zpracován posudek vlivu stavby na životní prostředí dle zákona o posuzování vlivů při zohlednění podmínek stanovených tímto orgánem. Předmětné podmínky byly poté řádně zapracovány do územního rozhodnutí. Proti závěru o nezpracování posudku měl žalobce brojit již v rámci zjišťovacího řízení, později již tuto námitku zohlednit nelze a stavební úřad není oprávněn v rozporu se závěrem zjišťovacího řízení rozhodnout o provedení posouzení vlivu na životní prostředí;

Ad 3) v ÚP jsou parkoviště označena i v jiných než žlutých plochách, např. oranžových nebo fialových. Označení „P“ ve žluté ploše je v ÚP zjevně užíváno pro označení veřejně přístupného parkoviště bez bližšího určení jeho využití, zatímco označení „P“ v oranžové ploše *občanské výstavby a služeb* vymezuje plochu, v níž je možné zřídit parkoviště např. pro účely nějakého centra služeb, restaurace, prodejny potravin či pošty (tedy parkoviště ke stavbám občanské výstavby a služeb), a označení „P“ ve fialové ploše určené pro *rozvoj lázní* označuje plochu, v níž je možné zřídit parkoviště, které bude sloužit pro potřeby lázeňského provozu, což je právě případ umísťovaného parkoviště. Dále poukázal na skutečnost, že žalobce nevyužil možnosti vyjádřit se k ÚP v době jeho pořizování;

Ad 4) stavba parkoviště je v souladu s lázeňským statutem, neboť dle požadavků tohoto statutu je v souladu s ÚP i dalšími podmínkami ve statutu požadovanými, s čímž se podrobně vypořádal stavební úřad i žalovaný již ve svém prvním rozhodnutí č. j. KUOK 28486/2014;

Ad 5) krajinný ráz se v daném případě neposuzuje, neboť se jedná o zastavěné území dle § 12 odst. 4 ZOPK, a nadto bylo dne 21. 5. 2013 vydáno ve věci stanovisko orgánu ochrany přírody, z něž stavební úřad i žalovaný vycházeli, a které

lze tudíž považovat za projednání záměru s dotčeným orgánem státní správy na úseku ochrany přírody a krajiny;

Ad 6) ve spise obsažená hluková studie byla zpracována k tomu příslušnou osobou, přičemž žádný důkaz svědčící o nesprávnosti této dokumentace nebyl předložen. Provozní doba parkoviště bude vázána na provozní dobu termálního bazénu, která se nepředpokládá v nočních hodinách. Podrobněji bude tato problematika řešena ve stavebním řízení, kde musí být splněny mj. požadavky závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Olomouckého kraje. Světelným smogem nebudou nejbližší rodinné domy výrazněji zasaženy, neboť jsou od stavby parkoviště vzdáleny 40-50 m. Bližší stavby jsou v majetku investora a jsou využívány jako administrativně provozní budovy;

Ad 7) stavební úřad umístil stavbu správně na pozemky, uvedené v jeho výroku. Závěr zjišťovacího řízení obsahuje chybu v psaní a počtech, žalovaný však mohl napadené vymezení dotčených pozemků postoupit k přezkoumání jen v případě, pokud by je žalobce napadl odvoláním;

Ad 8) podkladová stanoviska dotčených orgánů státní správy nejsou omezena na dobu dvou let na rozdíl např. od vyjádření správců sítí, u nichž však doba platnosti jejich vyjádření byla dodržena;

Ad 9) nesprávný postup stavebního úřadu při doručování, který mu byl žalovaným vytknut, nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť žalobce se vždy s doručenými písemnostmi prokazatelně seznámil a adekvátně na ně reagoval. Žalobce nadto proti způsobu doručování písemností v průběhu řízení před stavebním úřadem nikdy nic nenamítal. Sám také zaslal námítky do řízení na hlavičkovém papíře své advokátní kanceláře a používá obálky advokátní kanceláře, což může působit matoucím dojmem;

Ad 10) lázněmi lze rozumět souhrn zařízení v lázeňském místě, která využívají přírodních léčivých zdrojů či příznivých klimatických podmínek pro účely zdravotní péče poskytované v těchto zařízeních, tedy pro účely lázeňské péče. Z uvedeného je zřejmé, že za lázeňské zařízení lze považovat i termální koupaliště a návštěvníka termálního koupaliště za lázeňského hosta. Parkoviště k tomuto termálnímu bazénu lze potom na základě § 11 písm. f) vyhlášky č. 423/2001 Sb. a kapitoly Plochy občanského vybavení – lázeňské objekty a plochy pro rozvoj lázní (str. 17 ÚP) považovat za součást lázeňského zařízení, konkrétně technickou vybavenost stavby termálního koupaliště, jak bylo konstatováno v napadeném rozhodnutí;

D. Replika žalobce

V replice k vyjádření žalovaného ze dne 29. 4. 2015 žalobce vytkl žalovanému, že tento se k řadě žalobních bodů nevyjádřil, popřípadě se vyjádřil nesrozumitelně (k žalobnímu bodu 7) a ve zbytku toliko zopakoval závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí. Dále uvedl, že trvá na svém právním názoru, že provozování termálního koupaliště je komerční činností vlastníka, nikoli lázeňskou péčí. Argumentaci v žalobním bodu 10 se žalovaný dle žalobce vyhnul, když tato spočívala v tom, že v řízení o povolení stavby termálního koupaliště předložil investor doklad o tom, že má zajištěn dostatek parkovacích míst pro návštěvníky termálního koupaliště, takže se v souvislosti s tím jeví budování předmětného parkoviště jako nadbytečné, a to tím spíše, že se v blízkosti termálního koupaliště nachází územním plánem vymezená rozvojová plocha RP 1-21 určená pro vybudování parkoviště.

Dále žalobce podáním doručeným soudu dne 3. 12. 2015 navrhl, aby se soud zabýval také otázkou zastupování osoby na řízení zúčastněné IV. ve správním řízení panem R. B.. Z plné moci ze dne 13. 9. 2012 totiž vyplývá, že R. B. zmocnil

k zastupování společnosti Lázně Velké Losiny, s. r. o. jednatel této společnosti Ing. M. P., ačkoli v obchodním rejstříku je zapsáno, že společnost jedná vždy společně dvěma jednatelem (z celkových 4). Pokud tedy správní orgány jednaly s R. B., zatížily řízení zásadní procesní vadou.

E. Stanovisko osob na řízení zúčastněných

Osoby na řízení zúčastněné I. a II. se k žalobě nevyjádřily.

Osoba na řízení zúčastněná III. (pan F. M.) uvedl v podání ze dne 5. 6. 2016, že souhlasí s žalobou. Je proti stavbě parkoviště, neboť již současný stav, kdy je již plocha fakticky jako parkoviště využívána, dokládá, jaký je provoz před jejich domy a že je tak stavba parkoviště na daném místě nesmyslná. Uvedl, že auta i autobusy stojí nad úrovní jejich domů a kvalita bydlení se zhoršila natolik, že je to neúnosné. Stavebním úřadem jim nebylo vůbec sděleno, že nějaké stavební řízení probíhá, a na své připomínky nedostali více než 3 měsíce žádnou odpověď.

Osoba na řízení zúčastněná IV. [investor stavby a současně provozovatel areálu Termálních lázní Velké Losiny (dále jen „investor“)], v písemném vyjádření k žalobě ze dne 12. 5. 2016 uvedl, že se ztotožňuje s vyjádřením žalovaného, jehož rozhodnutí považuje za věcně správné. Zdůraznil, že situace vyžaduje naléhavé řešení, neboť výstavba parkoviště a jeho kolaudace do 22. 7. 2016 představuje předpoklad dalšího fungování Therme parku, potažmo celého areálu Termálních lázní Velké Losiny (který je v současné době až do 22. 7. 2016 provozován na základě rozhodnutí MěÚ Šumperk ze dne 20. 7. 2015, sp. zn. 53158/2015 VYS/IVDI, o předčasném užívání stavby). Výstavba parkoviště a vydání kolaudačního souhlasu ke stavbě parkoviště je dle stavebního povolení pro stavbu Therme parku předpokladem pro vydání kolaudačního souhlasu ke stavbě Therme parku.

Dále uvedl, že výstavba parkoviště nemůže být realizována v jiné lokalitě obce Velké Losiny, což vyplývá z doložených vyjádření MěÚ Šumperk k záměru realizace výstavby předmětného parkoviště na pozemcích parc. č. 352/1, parc. č. 2712/1, a parc. č. 556, 557, 548 a 549, vše v k.ú. Velké Losiny ze dne 11. 4. 2016 a 9. 5. 2016, neboť územní plán obce Velké Losiny z roku 2001 včetně jeho změn č. 1 (z roku 2005) a č. 2 (z roku 2010) nepočítá s výstavbou záchytného parkoviště pro cca 100 aut na jiném možném místě v obci.

Dále investor odmítl námitku žalobce, že výstavbou parkoviště dojde k narušení krajinného rázu (zejména ve smyslu jeho snížení). Stavba parkoviště naopak rázu životního prostředí významným způsobem prospěje, neboť bude realizována na místě, na kterém se dosud nacházel tzv. brownfield - zanedbané území, na němž byly jen staré, nevzhledné, polorozpadlé a zarostlé hospodářské budovy a skleníky a z části také odpady (viz přiložené fotografie). Tento pozemek nebylo možné vhodně a efektivně využívat, aniž by proběhl proces jeho regenerace, přičemž v podstatě pouze hyzdil přilehlé okolí. Naopak výstavbou Therme parku spolu s výstavbou parkoviště dojde k významnému kvalitativnímu zlepšení daného území a tím i celkového náhledu na danou oblast, která se stane daleko více atraktivní jak pro turisty, tak pro místní obyvatele, a to zejména v důsledku přínosu vyšší míry kapitálu do obce, který se nepochybně odrazí v následném zvelebování obce a celkovém zkvalitnění života jejich obyvatel, o čemž svědčí i stanovisko obce Velké Losiny ze dne 12. 5. 2016.

Dále zdůraznil, že výstavba parkoviště a s tím spojená dopravní situace pro žalobce nepředstavuje v podstatě žádný zásah do jeho vlastnických práv, když v jejím důsledku nedojde ke zvýšení provozu motorových vozidel kolem jeho pozemků parc. č. 747 a 748 v k.ú. Velké Losiny, neboť hlavní dopravní tepna směrem k Therme parku vede z přesně opačné strany obce, než ve které se nachází pozemky žalobce. Převážná část dopravy návštěvníků Therme parku na parkoviště přijíždí z důvodu lepší dopravní obslužnosti a i z důvodu větší atraktivity „lázeňské a papírenské“ části obce, ze směru od Rapotína, a žalobcovým pozemkům se při příjezdu i následném odjezdu vyhýbají a nezpůsobují mu tak žádná omezení.

Dále uvedl, že v důsledku rozvoje turistického ruchu v obci Velké Losiny, na němž se svou činností významnou měrou podílí, došlo v posledních několika letech k výraznému navýšení prodejních cen pozemků v obci Velké Losiny, a tedy i ke zhodnocení ceny nemovitostí ve vlastnictví žalobce. Pokud by nedošlo k výstavbě a kolaudaci parkoviště nejpozději do 22. 7. 2016, a tudíž ani k vydání kolaudačního souhlasu pro stavbu Therme parku, bude investor nucen uzavřít Therme park a ukončit provoz celého areálu Termálních lázní Velké Losiny, neboť při zachovaných fixních nákladech na provoz Therme parku ve výši až 10.000.000 Kč měsíčně, které nemá možnost financovat z jiných zdrojů, by tento stav jednoznačně vedl k úpadku společnosti a v konečném důsledku k výraznému utlumení, potažmo úplnému ukončení provozu celého areálu lázní, což by se jistě projevilo i na celkové atraktivitě obce Velké Losiny a tak i na snížení cen nemovitostí se na jejím území nacházejících, což se koneckonců dotkne i žalobce.

Závěrem investor vyjádřil přesvědčení, že veškeré žalobcem doposud činěné kroky směřující ke ztížení či úplnému zhacení zamýšlené výstavby Therme parku a přilehlého parkoviště jsou vedeny jako akt odplaty. Investor podal dne 12. 11. 2013 u MěÚ Šumperk podnět k zahájení řízení o odstranění nepovolené stavby klubovny a tenisového kurtu na pozemku parc. č. 2653/2 v k.ú. Velké Losiny, jehož je vlastníkem. Tyto stavby se žalobce týkají. V průběhu řízení dospěl MěÚ Šumperk ke zjištění, že uvedené stavby jsou stavbami dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona provedenými bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem, proto dne 25. 3. 2015 zahájil řízení o odstranění předmětných staveb. Usnesením ze dne 18. 5. 2015 pak sice MěÚ Šumperk zastavil řízení o odstranění stavby tenisových kurtů na pozemcích parc. č. 2653/1 a 2653/2 v k.ú. Velké Losiny, neboť se nejedná o stavbu uvedenou v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, avšak nadále probíhalo řízení o odstranění stavby klubovny na pozemku parc. č. 2653/2 v k.ú. Velké Losiny, neboť vlastník nepodal ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. K vydání rozhodnutí ve věci ze strany MěÚ Šumperk doposud nedošlo, ačkoli v důsledku iniciativy investora bylo vydání rozhodnutí nařízeno nečinnému MěÚ žalovaným.

F. Druhá replika žalobce

V podání ze dne 23. 5. 2016 žalobce uvedl, že není pravdou, že by investor neměl k dispozici jiné a vhodnější plochy pro stavbu parkoviště. Žalobce v žádném případě nehodlá bránit kolaudaci samotného termálního parku, na čemž se s představiteli investora dohodl, a tudíž podporuje to, aby kolaudace bazénu proběhla i bez kolaudace předmětného parkoviště.

Dále namítl, že nelze argumentovat zanedbaností dané plochy, neboť vlastník patrně záměrně přestal v uvedeném místě provozovat zahradnictví a skleníky

a nechal je zpustnout. Žalobce vyvolal jednání i s představiteli obce, jejichž stanovisko je mu známé, avšak nemůže s ním souhlasit, neboť na jeho věcné připomínky k dopravní zatíženosti středu obce nedokázala obec protiargumentovat.

Tvrzení investora, že 95-98 % návštěvníků přijíždí na parkoviště z jiné strany než kolem nemovitosti žalobce, je nepodložené a nadto je v rozporu s posudkem o dopravní zatíženosti, který investor v rámci územního řízení předložil a v němž je počítáno s ohledem na stav příjezdových cest s poměrem 50:50 z obou stran. Nemovitosti žalobce jsou přitom tak blízko zamýšlené stavby, že jakákoli doprava z jakékoli strany představuje pro žalobce i další obyvatele lokality neúnosné zatížení.

Tvrzení investora o vzrůstu cen nemovitostí není hlediskem pro posouzení věci a navíc jde o tvrzení nesprávné, neboť v lokalitě bezprostředně sousedící s parkovištěm by patrně došlo naopak ke snížení cen nemovitostí v důsledku zhoršení kvality životního prostředí.

Tvrzení o nutnosti ukončení činnosti lázní při nezkolaudování parkoviště je vyděračské, provozování koupaliště je jednou z více činností investora.

Závěrem se důrazně ohradil vůči tvrzení investora, že jde ze strany žalobce o nepoctivý záměr vedený snahou o odplati. Žalobce proti záměru vybudování parkoviště na předmětném místě bojoval již od roku 2012, v březnu a červnu 2013 vůči tomuto záměru aktivně vystupoval a podával odvolání. O tom, že investor dne 14. 8. 2013 podnikl kroky vůči tenisovému areálu, se žalobce dozvěděl až podstatně později, přičemž představitelé investora (Ing. P. a Ing. K.) se v osobním rozhovoru s žalobcem ani netajili tím, že jej hodlají „dostat“ přes tenisový areál a že pokud přestane proti parkovišti brojit, tak se „určitě nějak domluví“. Jedná se tedy naopak o mstu investora, jehož představitelům není při prosazování jejich majetkových zájmů cizí žádná lež. Žalobce je ve svých postojích podporován řadou obyvatel obce.

G. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ke dni 5. 1. 2015 (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci soud nezjistil.

G. I. nebyl zpracován posudek o vlivu stavby na životní prostředí

Žalobce od počátku správního řízení kontinuálně namítá, že ve věci mělo proběhnout posouzení vlivu na životní prostředí v plném rozsahu (stanovisko EIA), nikoli jen tzv. zjišťovací řízení, a to s ohledem na parametry záměru (parkování nad 100 míst). Již k tomuto holému faktu krajský soud uvádí, že nutnost provedení posouzení vliv záměru na životní prostředí s ohledem na parametry stavby dovozovat nelze. Seznam záměrů vždy podléhajících posouzení je taxativně uveden v Příloze č. 1 zákona o posuzování vlivů, přičemž předmětnou stavbu nelze pod žádnou z položek v příloze uvedených podřadit. V posuzované věci se jedná o stavbu parkoviště čítající 100 parkovacích míst pro osobní automobily a 2 autobusy, tj. druh záměru, který je hraniční vůbec i co do dosažení limitní hodnoty pro nutnost provedení zjišťovacího řízení (viz Příloha č. 1. kategorie II, bod 10.6, kde jsou mezi záměry vyžadující zjišťovací řízení zařazena mj. parkoviště nebo garáže s kapacitou nad 100 parkovacích stání v součtu pro celou stavbu).

S účinností od 1. 4. 2015 (zákonem č. 39/2015 Sb.) pak došlo ke změně spočívající v navýšení počtu parkovacích míst, u nichž je při posuzování záměru k jejich umístění nezbytné provést zjišťovací řízení, na 500 (přesněji nad 500).

Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalobce, že výsledkem procesu posuzování vlivu na životní prostředí (stanoviska EIA) ani výsledkem tzv. zjišťovacího řízení dle § 7 zákona o posuzování vlivů nebyla dle uvedeného zákona účinného do 31. 3. 2015 rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., a nebylo tak možné se proti nim bránit samostatnou žalobou ke správnímu soudu (výslovně ve vztahu k zjišťovacímu řízení viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 3 As 36/2008-57). Tyto správní akty tak mohou být soudem přezkoumány, ať již z hlediska věcného, nebo z hlediska procesních postupů, k námitce účastníka řízení až v tzv. navazujícím procesu, v rámci soudního přezkumu následného rozhodnutí správního orgánu, pro něž tyto akty sloužily jako odborný podklad (typicky soudní přezkum územního a stavebního řízení).

V posuzované věci správní orgány obou stupňů v rozhodnutích uvedly, že skutečnost, zda pro stavbu bude či nebude zpracován posudek vlivu stavby na životní prostředí, byla řešena ve zjišťovacím řízení, na jehož obsah formulovaný v závěru zjišťovacího řízení Krajského úřadu Olomouckého kraje, Odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 7. 3. 2013, č. j. KUOK 14578/2013, správní orgány odkázaly. V předmětném závěru příslušný orgán uvedl, že stavba nebude posuzována podle zákona o posuzování vlivů při zohlednění podmínek, které, jak zdůraznil v rozhodnutí žalovaný, byly následně zapracovány do rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby. Současně žalovaný uvedl, že námitka vůči věcnému posouzení záměru z pohledu zákona o posuzování vlivů měla být žalobcem uplatněna již v rámci předmětného zjišťovacího řízení, neboť stavební úřad není oprávněn v rozporu se závěrem zjišťovacího řízení rozhodnout, že ve věci má být podáno stanovisko EIA. Připustil současně, že v územním řízení by bylo možné zohlednit jen takové námitky, které by vycházely ze závažné změny ve stavu posuzovaném při zjišťovacím řízení, které by na výsledek zjišťovacího řízení mohly mít vliv.

Krajský soud se s názorem žalovaného ztotožňuje v tom směru, že se stavební úřad v územním řízení není povinen vypořádat s námitkami vůči posuzování vlivu záměru na životní prostředí, které mohl účastník vznést v samotném zjišťovacím řízení a neučinil tak. Tento závěr však logicky nemůže platit pro námitky vůči samotnému závěru zjišťovacího řízení, neboť tento je konečným výstupem zjišťovacího řízení, účastník se s ním může seznámit až po jeho vydání, a tudíž mu lze sotva vyčítat, že proti závěru zjišťovacího řízení nebrojil již v jeho průběhu.

Podstatným pro vypořádání vznesené námitky je však zejména její samotný obsah. Jak ve správním řízení, tak v žalobě totiž žalobce toliko uvádí, že závěr zjišťovacího řízení je nesprávný a ve věci mělo být provedeno posouzení vlivu na životní prostředí. Jedná se tedy o holé konstatování, prosté jakékoli věcné argumentace. Žalobce totiž neříká, v jakém smyslu je závěr zjišťovacího řízení nesprávný, která skutečnost nebyla Krajským úřadem Olomouckého kraje, Odborem životního prostředí a zemědělství zohledněna, či která skutečnost byla tímto orgánem, nebo orgány podávajícími příslušná stanoviska, opomenuta.

Tvrdí-li žalobce v žalobě, že posuzování ve zjišťovacím řízení proběhlo v rozporu s ustanovením § 2 zákona o posuzování vlivů, neboť všechny vlivy na veřejné zdraví nebyly posouzeny ve vzájemných souvislostech, pak není krajskému soudu jasné, o jaké synergické vlivy by se mělo z pohledu ochrany veřejného zdraví jednat. Žalobce sám nikdy netvrdil existenci žádných vlivů na veřejné zdraví, jejichž spolupůsobení by se mělo v případě posuzované stavby projevovat s tím, že toto spolupůsobení nebylo příslušným orgánem hodnoceno, a ani z obsahu spisu nevyplývá, že by takový vliv vyšel v řízení najevo. Žalobce toliko vždy izolovaně napadal nadměrnost hluku, prachu a světelného smogu, a to vždy z pohledu tzv. pohody bydlení. Šlo tedy o námitky vlastníka sousední nemovitosti, formulované optikou ochrany jeho vlastnického práva, nikoli o námitky způsobitelné jakkoli ovlivnit závěr zjišťovacího řízení.

Správní orgány se tak neměly věcně s čím vypořádávat. Měly k dispozici výsledek zjišťovacího řízení opřený o stanoviska dotčených orgánů, z nichž každý posoudil vliv stavby na životní prostředí optikou hodnot, k jejichž ochraně je určen, přičemž žádný z nich nadměrné dotčení jím chráněných zájmů zamýšlenou stavbou nekonstatoval a žádný z nich zpracování stanoviska EIA nepožadoval. Stavební úřad ani žalovaný tedy nepochybili.

Orgán ochrany veřejného zdraví – Krajská hygienická stanice Olomouckého kraje – ve stanovisku ze dne 20. 2. 2013, č. j. KHSOC/02610//2013/SU/HOK – uvedl, že nemá k záměru připomínky a nepožaduje další posuzování záměru za předpokladu splnění požadavku předložení aktualizované hlukové studie ke stavebnímu řízení, zapracování jejich závěrů do projektové dokumentace a provozních řádů s tím, že ke kolaudaci (před vydání závazného stanoviska k užívání stavby) musí být dále předložen výsledek měření s vyhodnocením a porovnáním výsledků provedený autorizovanou laboratoří v souladu s nařízením vlády č. 272/2011 Sb. Tuto podmínku Krajský úřad Olomouckého kraje, Odbor životního prostředí a zemědělství zapracoval do bodu 1. závěru ze dne 7. 3. 2013 a stavební úřad ji následně převzal do výroku rozhodnutí (výrok II., bod 5).

K otázce prašnosti se vyjádřil ve svém stanovisku pro zjišťovací řízení ze dne 5. 3. 2013 Krajský úřad Olomouckého kraje, Odbor životního prostředí a zemědělství, Oddělení ochrany životního prostředí, který uvedl, že nemá k záměru připomínky, neboť se nejedná o vyjmenovaný zdroj znečišťování ovzduší, avšak jak v období výstavby, tak v období provozu označil za důležité eliminování znečištění ovzduší, zejména sekundární prašnost z provozu mobilních zdrojů. Obdobně se vyjádřil ve stanovisku ze dne 13. 2. 2013 Městský úřad Šumperk, Odbor životního prostředí, který uvedl, že jako součást projektové dokumentace je vhodné z důvodu možného vzniku prašnosti doplnění potřeby provádění opatření k jejímu případnému zamezení. Tyto připomínky Krajský úřad Olomouckého kraje, Odbor životního prostředí a zemědělství zapracoval do bodu 2. závěru ze dne 7. 3. 2013 a stavební úřad je následně rovněž převzal do výroku rozhodnutí (výrok II., bod 6).

Soulad projektové dokumentace s podmínkami územního rozhodnutí, jakož i naplnění požadavků dotčených orgánů je následně předmětem přezkumu žádosti o vydání stavebního povolení a jejích podkladů [§ 111 odst. 1, písm. a) a d) stavebního zákona]. Konečně lze také dodat, že žalobce je oprávněn kdykoli učinit podnět k provedení stavebního dozoru, bude-li mít za to, že podmínky územního

rozhodnutí (či již vydaného stavebního povolení) nejsou plněny. Příslušný stavební úřad je pak následně oprávněn provést úkony či přijmout opatření dle § 132 odst. 2 stavebního zákona.

Žalobní bod je tudíž nedůvodný.

G. II. vady zjišťovacího řízení

Námítku týkající se pohybu správního spisu zjišťovacího řízení, sp. zn. KÚOK/13469/2013/OŽPZ/7149, nepovažuje soud za důvodnou, neboť má za to, že není nutné formalisticky trvat na tom, aby byl pohyb spisu v rámci jednotlivých odborů téhož úřadu zaznamenáván, a vylučovat to, aby pověřená úřední osoba mohla do spisu jiného odboru toliko nahlédnout.

Druhá námitka týkající se procesního pochybení ve zjišťovacím řízení v podobě nezveřejnění informace o zahájení tohoto řízení způsobem upraveným v § 16 odst. 3 písm. c) zákona o posuzování vlivů, tj. nejméně ještě jedním způsobem v dotčeném místě obvyklým (př. denní tisk či rozhlas), je však důvodná.

Podle § 16 odst. 3 zákona o posuzování vlivů ve znění účinném do 31. 3. 2015 příslušný úřad zajistí zveřejnění informací a stanovisek uvedených v odstavcích 1 a 2 a) na úředních deskách dotčených územních samosprávných celků, b) na internetu, a c) nejméně ještě jedním v dotčeném území obvyklým způsobem (například v místním tisku, rozhlase apod.).

Z obsahu spisu sp. zn. KÚOK/13469/2013/OŽPZ/7149 krajský soud zjistil, že zahájení zjišťovacího řízení k záměru „Rozvoj termálních lázní Velké Losiny – parkoviště“ bylo oznámeno obci Velké Losiny, jakožto dotčenému územnímu samosprávnému celku, přípisem Krajského úřadu Olomouckého kraje, Odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 5. 2. 2013, č. j. 13471/2013, jímž tento uložil dotčené obci zveřejnit informaci o oznámení záměru a o tom, kdy a kde je možné do oznámení nahlížet, na úřední desce a nejméně ještě jedním v dotčeném území obvyklým způsobem, a to po dobu 15 dnů, a následně zaslat písemné vyrozumění o dni vyvěšení této informace příslušnému úřadu. Samotným krajským úřadem byla informace zveřejněna vyvěšením na úřední desce dne 6. 2. 2013 do 7. 3. 2013, a dále na elektronické úřední desce www.kr-olomoucky.cz. Současně krajský úřad odkázal také na zveřejnění informace na adrese www.mzp.cz/eia.

V případě obce Velké Losiny obsahuje správní spis zjišťovacího řízení výtisk ze stránek www.losiny.cz ze dne 6. 3. 2013, z něhož vyplývá, že na oficiálních stránkách obce byla vyvěšena informace o zahájení předmětného zjišťovacího řízení dne 11. 2. 2013, současně téhož dne byla tato informace vyvěšena na úřední desce obce (viz www.losiny.cz/ude-archiv) do 25. 2. 2013. Zveřejnění předmětné informace na úřední desce obce a na internetu ostatně žalobce v žalobě nezpochybňoval. O zveřejnění předmětné informace třetím způsobem, tj. v denním tisku, rozhlase, či jiným způsobem v obci Velké Losiny obvyklým, není ve správním spise žádný doklad, tudíž je nutno vycházet ze závěru, že ke zveřejnění informace tímto způsobem nedošlo,

Za popsané situace však dospěl krajský soud k závěru, že zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro popsanou procesní vadu, spočívající v procesním

pochybení při tvorbě jednoho z podkladů územního rozhodnutí, by bylo nemístně formalistické. S ohledem na výše uvedené, tj. obecnost žalobcových výtek vůči závěru zjišťovacího řízení, má totiž krajský soud za to, že případné nezveřejnění oznámení záměru v místním rozhlasu či tisku se nijak fakticky nedotklo práv žalobce. Ani případné nové provedení zjišťovacího řízení by totiž nemohlo vést ke změně jeho závěru, a to s ohledem na jednoznačnost stanovisek dotčených orgánů a absenci konkrétních námitek žalobce, které by byly způsobitelné závěr zjišťovacího řízení ovlivnit. Nehledě na skutečnost, že s účinností od 1. 4. 2015 bylo písm. c) z výše citovaného § 16 odst. 3 zákona o posuzování vlivů vypuštěno, tudíž nově by bylo povinností dotčené obce zveřejnit oznámení záměru již jen způsoby, kterými to učinila již dříve.

Žalobní bod je tudíž nedůvodný.

G. III. nesoulad zamýšlené stavby s územním plánem

ÚP obce Velké Losiny byl vyhlášen Obecně závaznou vyhláškou č. 2/01 ze dne 25. 7. 2001, která nabyla účinnosti dne 10. 8. 2001.

Předmětný ÚP byl následně dotčen obsáhlou Změnou č. 1, která byla vyhlášena Obecně závaznou vyhláškou č. 2/2005 ze dne 18. 4. 2005, jež nabyla účinnosti dne 4. 5. 2005. Dále bylo dne 24. 5. 2010 vydáno Zastupitelstvem obce Velké Losiny Opatření obecné povahy obce Velké Losiny č. 1/2010 nazvané Změna č. 2 ÚP obce Velké Losiny, které bylo zveřejněno veřejnou vyhláškou vyvěšenou dne 25. 5. 2010. Uvedená změna je však toliko změnou dílčí a pozemků posuzované stavby ani pozemků žalobce se nijak nedotkla.

Na rozdíl od stavebního úřadu, který v rámci vypořádávání námitek žalobce na str. 9 a 10 a 16 a 17 rozhodnutí poukazoval na změny ÚP a odůvodňoval souladnost umístění stavby s ÚP i s přihlédnutím k těmto změnám, resp. poukazoval na kontinuitu v posuzování předmětné plochy jako plochy parkoviště již od roku 2001, žalovaný změny ÚP neanalyzoval a vykládal zjevně ÚP obce Velké Losiny toliko ve znění platném a účinném v době svého posuzování, tj. ve znění Změny č. 2.

Krajský soud nepovažuje za účelné přepisování úvah správních orgánů obou stupňů, jimiž se vypořádávaly s námitkou nesouladnosti záměru s ÚP, nýbrž sám posuzovanou problematiku shrne a vyhodnotí.

V čl. 2 odst. 1 vyhlášky č. 2/01 bylo vymezení závazné části ÚP svěřeno její příloze 1. Ta v čl. 1 označuje za závazné základní zásady uspořádání území a limity jeho využití stanovené v regulativech funkčního a prostorového rozvoje území. V kapitole 2 nazvané Závazné regulativy označuje za nástroj regulace výkres č. 1 (Komplexní urbanistický návrh) obsažený v grafické části ÚP, z něhož má vycházet Návrh regulativů územního rozvoje. Jak grafická část, tak textová část, co do vymezení a prostorového určení území, jsou závaznými částmi předmětného ÚP.

V uvedené kapitole Závazné regulativy vymezuje ÚP dva základní typy ploch, a to A – plochy urbanizované (tj. plochy tvořené jednak současně zastavěným územím, a dále plochy v současné době nezastavěné, avšak k zastavění ÚP navržené), a B – plochy neurbanizované (volné, krajinné, přírodní, nezastavitelné,

na nichž je výstavba vyloučena zcela nebo umožněna jen za popsanych zvláštních podmínek). Dále ÚP uvedené základní plochy rozčleňuje do menších podtypů ploch podle jednotlivých urbanistických funkcí s upřesněním dalších možností jejich využití (pro plochy typu A zavádí podtypy UB, UB_i, UO, UV, UL, UP, UD, UT, UZ a UW, pro plochy typu B zavádí podtypy NL, NZ, NP, NP_d a USES). Následně je v další části textu uvedena charakteristika jednotlivých podtypů funkčních ploch, a dále jejich přípustné, podmíněně přípustné, výjimečně přípustné a nepřípustné využití s tím, že co do územního rozsahu vždy textová část odkazuje na grafickou část – zpravidla výkres C1 – Komplexní urbanistický návrh, ale i výkresy další.

Grafická část ÚP (část C) se skládá z výkresů C1 až C11. Výkres C1 - Komplexní urbanistický návrh – se skládá z legendy, tj. vysvětlivek, a dále samotného výkresu, rozděleného do 6 částí. Předmětná legenda však neužívá výše uvedených zkratk textové části, nýbrž samostatně pojmenovává jednotlivé barvami odlišené plochy a symboly. Pozemky, na nichž se nachází umísťovaná stavba, jsou ve výkresu (výkres č. C1, část 5) ohraničeny a vyplněny fialovým šrafováním. Dále je na této ploše napsáno písmeno P. Dle legendy jsou plochy vybarvené fialovým šrafováním plochami pro rozvoj lázní. Dále z legendy vyplývá, že písmeno P (v legendě vyznačené na žluté, nebo žlutě šrafované ploše) označuje parkoviště. Z výkresu C1 dále také vyplývá, že písmeno P se nachází na plochách různých barev, konkrétně se vyskytuje na žluté, fialově šrafované, zelené i světle okrové barvě. Obdobně na výkresu C2 – Návrh dopravy – jsou pozemky, na nichž se nachází umísťovaná stavba, ve výkresu (výkres č. C2, část 5) ohraničeny a vyplněny fialovým šrafováním a i zde je na této ploše napsáno písmeno P. Dle legendy k tomuto výkresu jsou plochy vybarvené fialovým šrafováním rovněž plochami pro rozvoj lázní, písmeno P (v legendě opět vyznačené na žluté, nebo žlutě šrafované ploše) označuje parkoviště. I na výkresu C2 se však písmeno P nachází na fialově šrafované a oranžově šrafované ploše, paradoxně nikoli na ploše vyplněné žlutým šrafováním.

Velmi obdobně i čl. 2 odst. 1 vyhlášky č. 2/2005 svěřuje vymezení závazné části ÚP příloze 1, která v části D (Regulativy územního rozvoje) čl. 1 označuje za závazné právě regulativy s tím, že označuje za nástroj regulace výkres č. 1 (Komplexní urbanistický návrh) obsažený v grafické části územního plánu, z něhož vychází Návrh regulativů územního rozvoje. Jak grafická část, tak textová část, co do vymezení a prostorového rozvoje území, jsou tedy závaznými částmi předmětného ÚP.

V uvedené kapitole Závazné regulativy vymezuje Změna č. 1 ÚP, stejně jako původní ÚP, dva základní typy ploch, a to A – plochy urbanizované (tj. plochy zastavěné a zastavitelné), a B – plochy neurbanizované (tj. plochy nezastavěné a nezastavitelné, volná krajina). Dále ÚP uvedené základní plochy rozčleňuje do menších podtypů ploch podle jednotlivých urbanistických funkcí s upřesněním dalších možností jejich využití (pro plochy typu A zavádí podtypy UB, UB_i, UO, UV, UL, UP, UD, UT, UZ a UW, pro plochy typu B zavádí podtypy NL, NZ, NP, NP_d a USES). Následně je v další části textu uvedena charakteristika jednotlivých podtypů funkčních ploch, a dále jejich přípustné, podmíněně přípustné, výjimečně přípustné a nepřípustné využití s tím, že co do územního rozsahu vždy textová část odkazuje na grafickou část – zpravidla výkres C1 – Komplexní urbanistický návrh, ale i výkresy další.

Na rozdíl od původního ÚP však Změna č. 1 zavedla v textové části (A) jednotné číslování rozvojových ploch, tvořených označením RP, a dále číslem před a za spojovníkem (např. RP 0-3). Číslo 0 před spojovníkem užívá Změna č. 1 ÚP pro původní rozvojovou plochu, tj. plochu dle původního ÚP, číslo 1 před spojovníkem pro rozvojovou plochu nově navrženou právě Změnou č. 1. Číslo za spojovníkem pak označuje pořadové číslo změny dle zadání.

Grafická část Změny č. 1 ÚP (část C) se opět stejně jako grafická část původního ÚP skládá z výkresů C1 až C11 (soudu předloženy toliko výkresy C1, C8, C10 a C11). Výkres C1 - Komplexní urbanistický návrh Změny č. 1 – se skládá z legendy, a dále samotného výkresu, rozděleného do 6 částí. Pozemky, na nichž se nachází umísťovaná stavba, jsou ve výkresu (výkres č. C1, část 5) ohraničeny, vyplněny fialovým šrafováním a označeny červeným číslem RP 0-5. Dále je na této ploše napsáno písmeno P. Dle legendy jsou plochy vybarvené fialovým šrafováním plochami pro rozvoj lázní. Dále z legendy vyplývá, že písmeno P (v legendě vyznačené na žluté, nebo žlutě šrafované ploše) označuje parkoviště. Z výkresu C1 dále také vyplývá, že písmeno P se nachází na plochách různých barev, konkrétně se vyskytuje na žluté, žlutě, fialově a oranžově šrafované i zelené.

O ploše RP 0-5 se textová část zmiňuje pouze v kapitole 1.2.12, která se týká zemědělského půdního fondu, kde se uvádí, že tato plocha má výměru 0,75 ha, z čehož je 0,68 ha zahrada a 0,07 zemědělská hospodářská budova, v lokalitě se nenacházejí meliorační sítě, třída ochrany je II, a dále je zde uvedeno, že lokalita je ÚP určena k výstavbě nových lázeňských objektů.

Z výše uvedeného vyplývá, že ani v původní ani ve Změnou č. 1 dotčené verzi ÚP obce Velké Losiny není zcela srozumitelně a jednoznačně propojena textová část ÚP s částí grafickou, neboť legenda grafické části neodpovídá označení funkčních ploch v části textové. Ani v jedné z verzí ÚP není v grafické části celé území obce rozděleno na očíslované plochy, které by následně tabulka ploch zařazovala pod jednotlivé typy funkčních ploch a stanovovala regulaci jejich využití. Za takové situace je pro předmětnou plochu bezesporu určující její vymezení v části grafické, kde je tato plocha jednoznačně ohraničena, označena barvou a symbolem, které jsou vyloženy v legendě k této části. Posuzovaná plocha je pak zcela jednoznačně označena za plochu rozvoje lázní.

S žalobcem však nelze souhlasit, že by právě tato plocha byla plochou UZ (urbanizované zeleně) ve smyslu textové části ÚP (bod 2.6.8. textové části původního ÚP a bod 1.4.8 textové části Změny č. 1), a ne např. plochou UL (lázeňské zařízení) nebo plochou UD (doprava). Z charakteristiky funkční plochy UZ v textové části ÚP totiž vyplývá, že se má jednat o veřejnosti bez omezení přístupné plochy, avšak tento znak pozemky stavby nesplňují, neboť dosud se na nich nacházely (byť již delší dobu nefungující) skleníky a zahradnictví lázeňského parku, tj. nikoli veřejně přístupná plocha zeleně. Krajský soud má tudíž za to, že jako pravděpodobněji odpovídající posuzované ploše se jeví funkční plocha UD, tj. plocha dopravy (bod 2.6.6. původního ÚP a bod 1.4.6 textové části Změny č. 1), a to zejména s ohledem na skutečnost, že tato plocha je zvýrazněna také ve výkresu C2 – doprava, a dále právě s ohledem na písmeno P, které je v grafické části na této ploše zaznačeno v obou verzích ÚP. S žalobcem se nelze ztotožnit v názoru,

že písmeno P označuje parkoviště pouze tehdy, pokud se nachází na žluté či žlutě šrafované ploše, neboť jak bylo výše uvedeno, se písmeno P objevuje na výkresu Komplexního řešení (C1) i na výkresu Dopravy (C2) na řadě ploch rozdílných barev. Legenda ke grafické části však jednoznačně vymezuje písmeno P pouze jako „parkoviště“. Tvrzení žalobce, že písmeno P může v případě posuzované plochy označovat např. park, není udržitelné, neboť tomu jednak neodpovídá vysvětlení v legendě, a dále v plochách, které naopak zjevně parkem jsou, písmeno P uvedeno není.

Jako racionální se proto nabízí takový výklad předmětného ÚP, že zamýšlená stavba se nachází v ploše určené pro rozvoj lázní, a to konkrétně rozvoj výstavbou parkoviště pro potřeby lázeňského provozu. S tímto výkladem koresponduje také logický závěr žalovaného o tom, že označení „P“ ve žluté ploše je v ÚP užíváno pro označení veřejně přístupného parkoviště bez bližšího určení jeho využití, zatímco označení „P“ v jiných plochách vymezuje plochu, v níž je možné zřídit parkoviště pro účely daného konkrétního druhu plochy, tj. v případě „P“ na fialově šrafované ploše pro účely rozvoje lázní. Umístění parkoviště v předmětné ploše je jako přípustné využití funkční plochy UD poté uvedeno i v textové části.

Ze skutečnosti, že stavba předmětného parkoviště není uvedena v kapitole 2.7. textové části původního ÚP, nelze dovodit nic jiného, než že se nejedná o stavbu veřejně prospěšnou, pro kterou by bylo možné vyvlastnění pozemků. O funkčním určení a regulativu pro využití předmětného území však toto nezařazení mezi obecně prospěšné stavby nic nenaznačuje.

Námítka, že v textové části Změny č. 1 ÚP není výslovně uvedeno využití plochy RP 0-5 jako parkoviště na rozdíl např. od ploch RP 1-21 a RP 1-32, je dle názoru soudu liché, neboť žalobce nerozlišuje, které plochy byly Změnou č. 1 určeny nově jako rozvojové a které plochy byly již co do svého určení převzaty z původního ÚP. O plochách s označením RP 1 pojednává textová část Změny č. 1 ÚP podrobněji, neboť je nově vymezuje, naopak určení využití plochy RP 0-5 zjevně považuje Změna č. ÚP za nezměněnou, tj. stále jde o plochu pro rozvoj lázní, a to plochu parkoviště.

Umístění stavby parkoviště je tudíž v souladu s ÚP obce Velké Losiny a žalobní bod 3 je nedůvodný.

G. IV. nesoulad zamýšlené stavby s „lázeňskou legislativou“

Na veškeré námitky žalobce vznesené ve správním řízení vůči porušení zákona č. 164/2001 Sb., o přírodních léčivých zdrojích, zdrojích přírodních minerálních vod, přírodních léčebných lázních a lázeňských místech a o změně některých souvisejících zákonů (lázeňský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lázeňský zákon“), vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 423/2001 Sb., kterou se stanoví způsob a rozsah hodnocení přírodních léčivých zdrojů a zdrojů přírodních minerálních vod a další podrobnosti jejich využívání, požadavky na životní prostředí a vybavení přírodních léčebných lázní a náležitosti odborného posudku o využitelnosti přírodních léčivých zdrojů a klimatických podmínek k léčebným účelům, přírodní minerální vody k výrobě přírodních minerálních vod a o stavu životního prostředí přírodních léčebných lázní (vyhláška o zdrojích a lázních)

a Statutu lázeňského místa Velké Losiny, tj. dle žalobce tzv. „lázeňské legislativy“ reagoval stavební úřad především odkazem na souhlasné závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví – Českého inspektorátu lázní a zřidel (dále jen „ČIL“) ze dne 26. 12. 2012, č.j. MZDR 42087/2012-2/OZD-ČIL-Ho.

Odkaz považuje krajský soud za zcela příléhavý, neboť právě tomuto orgánu je svěřena působnost na úseku ochrany přírodních léčivých zdrojů, zdrojů přírodních minerálních vod, přírodních léčebných lázní a lázeňských míst a v § 37 odst. 3 lázeňského zákona, pravomoc podávat ve věcech umístění staveb v lázeňských místech závazná stanoviska, která může dle § 38 lázeňského zákona vázat na splnění podmínek. Tak tomu ostatně v posuzované věci bylo, neboť ČIL učinil svůj souhlas s umístěním předmětné stavby závislým na splnění celkem 8 podmínek.

Přesto krajský soud považuje za vhodné vyjádřit se alespoň stručně k žalobním námitkám žalobce, uvedeným v žalobním bodu 4).

Žalobcův výklad § 11 písm. f) vyhl. č. 423/2001 Sb., konkrétně sousloví „na okraji vnitřního území lázeňského místa“, neakceptuje krajský soud jako nepřiměřeně zužující. Žalobce neuvádí, z jakého důvodu je dle jeho názoru nezbytné přiklonit se k výkladu, že stavbu parkoviště je možné uvnitř lázeňského území umístit na ploše nanejvýš dotýkající se vnější hranice vnitřního lázeňského území. Krajský soud má naopak za to, že umístění parkoviště do vnitřního území lázeňského místa je v souladu s § 11 písm. f) vyhl. č. 423/2001 Sb. možné i tak, aby se stavba parkoviště nacházela přímo ve vnitřním území lázeňského místa, avšak při jeho hranici, tj. nikoli v jeho srdci.

K námitce, že stavba parkoviště v rozporu s § 11 písm. f) vyhl. č. 423/2001 Sb. nenavazuje na stanice veřejné hromadné dopravy, krajský soud uvádí, že podle § 12 citované vyhlášky se v přírodních léčebných lázních, které byly stanoveny podle dříve platných právních předpisů (což je i případ lázní Velké Losiny, jejichž statut byl vyhlášen 1. 10. 1973), při vytváření životního prostředí a při zajišťování jejich vybavení postupuje tak, aby byly požadavky § 8 až 11 respektovány v co nejširší míře. Z uvedeného krajský soud dovozuje, že v posuzované věci je nezbytné zohlednit místní poměry, tj. velikost obce Velké Losiny, v níž není místní doprava od stanic veřejné hromadné dopravy (vlaků, autobusů) k okraji lázeňského parku, resp. k termálnímu koupališti zajišťována, a kde by se tak bezpodmínečně trvání na splnění podmínky § 11 písm. f) vyhl. č. 423/2001 Sb. jevilo jako nevhodné.

Opatření uvedená v § 8 odst. 1 vyhl. č. 423/2001 Sb., jež mají napomoci vytváření a uchovávání specifického charakteru lázeňského prostředí jako významného činitele lázeňské léčby, jsou dle názoru krajského soudu formulována natolik obecně, že neumožňují, aby se jejich přijetí žalobce v územním řízení, kde je rozhodováno o umístění stavby, přímo dovolával. V případě § 8 odst. 1 písm. c) vyhl. č. 423/2001 Sb. navíc žalobce opomíjí celý text příslušného ustanovení, které fakticky ukládá povinnost zvyšování hodnoty zeleně výběrem vhodných porostů a nikoli znemožněním stavební činnosti.

Zcela obecná je námitka žalobce dovolávající se povinnosti stavebního úřadu zabývat se možným překročením limitů kvality ovzduší v přírodních a léčebných lázních dle § 9 vyhl. č. 423/2001 Sb. Žalobce sice tvrdí, že v předmětném ustanovení

uvedené limity budou v prostoru parkoviště překročeny, netvrdí však, které z limitů uvedených pod písm. a) až e) má na mysli a o jaké skutečnosti své tvrzení opírá. Ustanovení § 9 vyhl. č. 423/2001 Sb. přitom stanoví i limit pro průměrnou délku slunečního svitu a maximálně možný počet dní s mlhou, jež mohou v přírodních léčebných lázních panovat, což jsou limity, které není umístění stavby parkoviště schopno žádným představitelným způsobem ovlivnit.

Ve vztahu k námitce existence klimatických lázní krajský soud uvádí, že Statut lázeňského místa Velké Losiny sice vskutku stanoví, že jeho posláním je mj. využívání klimatických podmínek při léčení nespecifických onemocnění cest dýchacích, avšak doslovný výklad a přímá aplikace § 10 odst. 2 vyhl. č. 423/2001 Sb., zakazující byť i dočasné znečišťování ovzduší klimatických lázní výfukovými plyny, průmyslovými exhalacemi a kouřem z místních topenišť, by ad absurdum znamenaly nutnost zákazu vjezdu všech vozidel do k. ú. Velké Losiny. Předmětné ustanovení tudíž není přímo aplikovatelné, natož v řízení o umístění stavby.

Názor žalobce, že umístění parkoviště do vnitřního lázeňského území vylučuje čl. III. bod 10 lázeňského statutu, neboť nevyjmenovává stavbu parkoviště mezi stavbami, které je možné budovat a provozovat ve vnitřním lázeňském území, je mylný, neboť předmětné ustanovení lázeňského statutu obsahuje demonstrativní, nikoli taxativní výčet.

Namítá-li konečně žalobce také, že umístění parkoviště je v rozporu i s čl. IV. bodem 12 písm. e) a čl. V. bod 15 písm. c) lázeňského statutu, které ukládají zvláštní péči o ochranu lesů, parků a půdy a zlepšování historické a architektonické hodnoty parku, je tato námitka dle názoru soudu lichá, neboť žalobce sám netvrdil, že by se před umístěním stavby parkoviště na dotčených pozemcích nacházel park, nýbrž nerozporoval fakt, že se na této ploše nacházelo zahradnictví. Nadto ani uvedené články lázeňského statutu nelze považovat za přímo aplikovatelné normy, na jejichž realizaci by měl dohlížet stavební úřad v řízení o umístění stavby.

Žalobní bod rozporu umístění stavby s „lázeňskou legislativou“ je tudíž nedůvodný.

G. V. ochrana krajinného rázu

Žalobce namítá nesprávnost úvah žalovaného o ochraně krajinného rázu. Krajský soud však uvádí, že v žalobou napadeném rozhodnutí žádné úvahy žalovaného o možném dotčení krajinného rázu nejsou obsaženy, a to zejména proto, že ani v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu žalobce proti argumentaci správního orgánu I. stupně, obsaženou na str. 10 rozhodnutí ze dne 18. 7. 2014 (vypořádání námítky č. 19) ničeho nenamítal. Krajský soud tedy nemůže neexistující úvahy žalovaného podrobit přezkumu.

Přesto krajský soud k otázce ochrany krajinného rázu uvádí:

Podle § 12 odst. 1 ZOPK je krajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umisťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování

významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině.

Podle odst. 2 téhož ustanovení k umístování a povolování staveb, jakož i jiných činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Podrobnosti ochrany krajinného rázu může stanovit Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.

Podle odst. 4 se krajinný ráz neposuzuje v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem nebo regulačním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že krajinným rázem je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, a dále, že krajinný ráz je chráněn před činnostmi snižující nebo měnící jeho estetickou a přírodní hodnotu.

Žalobci je však nutno vytknout nekonkrétnost jeho tvrzení o tom, že zamýšlená stavba je způsobila výrazně snížit či změnit krajinný ráz. Žalobce v žalobě i v námitkách vznesených v územním řízení tvrdil, že předmětná stavba je bezpochyby způsobila negativně ovlivnit krajinný ráz, aniž by však konkretizoval v jakém směru a aniž by popsal současnou hodnotu krajinného rázu území v místě navrhované stavby a charakterizoval hlavní typické a individuální znaky dotčené krajiny. Krajskému soudu tedy není zřejmé, s jakým stavem krajiny by měla být krajina s umístěním předmětné stavby srovnávána.

Hodnocení správnosti závěru správního orgánu I. stupně o splnění podmínek § 12 odst. 4 ZOPK se tudíž jeví jako nadbytečné.

Žalobní bod je proto nedůvodný.

G. VI. absence posouzení vlivu stavby na hluk, prašnost a světelný smog

K námitce absence posouzení vlivu stavby na hluk, prašnost a zvýšení světelného smogu krajský soud uvádí, že tato je částečně co do posouzení vlivu stavby na hladinu hluku v okolních nemovitostech, vyvrácena obsahem správního spisu, jehož součástí je hluková studie RNDr. Z. K., kterou předložil investor již při oznámení záměru v rámci tzv. zjišťovacího řízení, a proti jejímž závěrům žalobce ve správním řízení brojil. Ve vztahu k prašnosti a světelnému smogu se žalobce domáhal posouzení těchto možných vlivů, avšak sám nevymezil a nekvantifikoval, v jakém rozsahu by měly být jeho nemovitosti uvedenými imisemi dotčeny. Lze souhlasit s žalovaným, že stavební zákona ani vyhláška č. 503/2006 Sb., která stavební zákon provádí, neukládají povinnost žadateli o vydání územního rozhodnutí doložit k žádosti posudky o vlivu stavby na okolní nemovitosti a jejich obyvatele ve vztahu k uvedeným imisím. Naopak žalobci zjevně nic nebránilo nechat zpracovat příslušné odborné studie či posudky a doložit je stavebnímu úřadu, který by byl povinen se s nimi jako s každým podkladem vypořádat.

Krajský soud rovněž připomíná, že s ohledem na nebezpečí zvýšení hladiny hluku nad stanovené normy uložil orgán ochrany veřejného zdraví – Krajská hygienická stanice Olomouckého kraje – ve stanovisku ze dne 20. 2. 2013, č. j. KHSOC/02610//2013/SU/HOK – investorovi stavby povinnost předložit

aktualizovanou hlukovou studii ke stavebnímu řízení, zpracovat její závěr do projektové dokumentace a provozních řádů, a dále rovněž povinnost předložit ke kolaudaci výsledek měření s vyhodnocením a porovnáním výsledků provedený autorizovanou laboratoří v souladu s nařízením vlády č. 272/2011 Sb. Tuto podmínku stavební úřad převzal do výroku rozhodnutí (výrok II., bod 5).

Z podnětu orgánu ochrany životního prostředí dále stavební úřad zpracoval do územního rozhodnutí (výrok II., bod 6) podmínku, aby veškeré stavební práce byly v dalším stupni projektové dokumentace navrženy tak, aby nedocházelo k obtěžování stavby exhalacemi, hlukem, otřesy, prachem, zápachem a oslňováním nad únosnou míru. Bude-li mít tedy žalobce za to, že uvedené podmínky nebyly stavebníkem dodrženy, je oprávněn kdykoli učinit podnět k provedení stavebního dozoru a domáhat se přijetí opatření k nápravě závadného stavu.

Žalobní bod je tudíž nedůvodný.

G. VII. nesprávné vymezení stavbou dotčených pozemků

Z obsahu rozhodnutí stavebního úřadu soud zjistil, že předmětná stavba má být umístěna na pozemcích parc. č. 504/1, 515, 517, 518, 520, 521, 522, 523, 526 a 558/1 v k. ú. Velké Losiny.

Žalobce pouze obecně konstatuje, že se výrok rozhodnutí a výkresová dokumentace podstatně liší ve vymezení stavbou dotčených pozemků, neuvádí však konkrétně, v čem má tento rozpor spočívat.

Ve vztahu k jednotlivým stavebním objektům je v rozhodnutí určeno prostorové řešení stavby tak, že vlastní těleso parkoviště včetně zapojovacích komunikací bude umístěno na pozemcích parc. č. 520, 521, 522, 523 a 526, dále že venkovní osvětlení bude napojeno z nového rozvaděčového pilíře umístěného na pozemku parc. č. 521, přičemž kabelový přívod NN bude napojen z pavilonu Šárka zemním kabelem po pozemcích parc. č. 517, 518, 520 a 521, dále že na stávající stoku dešťové kanalizace na pozemku parc. č. 518 bude napojena nová dešťová kanalizace, již budou z plochy parkoviště svedeny povrchové vody, přičemž následně přes pozemky parc. č. 518, 520 a 521 povede potrubí dešťové kanalizace, na pozemku parc. č. 521 bude umístěn odlučovač lehkých kapalin a na pozemku parc. č. 522 bude umístěna koncová šachta kanalizace, a konečně že bude zbudována také nová vodovodní přípojka k zajištění požární vody pro penzion Šárka a pro termální koupaliště, přičemž bude napojena na stávající vodovodní řad na pozemku parc. č. 558/1 a povede přes pozemky 518, 517, 504/1 a 515.

Při porovnání uvedeného slovního vymezení prostorového řešení stavby s grafickým vyznačením stavby (hranice stavby zakresleny tučně tmavě zelenou čerchovanou čarou) ve výkresu C – Situace stavby (ze dne 23. 7. 2013), který je dle výroku II. bodu 1 rozhodnutí stavebního úřadu grafickou přílohou tohoto rozhodnutí, nezjistil krajský soud žádný nesoulad mezi výrokem a grafickou přílohou, tudíž nelze než na obecný žalobní bod reagovat rovněž obecně tak, že žalobcem tvrzený rozpor soud neshledal.

K druhé výtce žalobce, že závěr zjišťovacího řízení ze dne 7. 3. 2013 se týkal rovněž pozemku parc. č. 552, jehož vlastníkem je osoba (Rostislav Zatloukal), která vlastníkem zjišťovacího řízení nebyla, uvádí krajský soud, že mu není zřejmé, jakým způsobem by mohl být žalobce uvedenou skutečností dotčen na svých právech, k jejichž ochraně je žaloba dle § 65 s. ř. s. určena. Dále krajský soud uvádí, že uvedení parcelního čísla 552 v k.ú. Velké Losiny ve vymezení umístění stavby závěru zjišťovacího řízení ze dne 7. 3. 2013 je zcela zjevnou nesprávností. Této nesprávnosti se úřad dopustil zřetelně tak, že do svého závěru převzal údaje z oznámení záměru oznamovatele S-projekt plus a.s. ze září 2012, přičemž již sám oznamovatel v kapitole B.I.3. „Umístění záměru“ zahrnul parcelu č. St 552 do výčtu stavbou dotčených pozemků (jako zjevný překlep) namísto pozemku parc. č. 522. Správné a s grafickou částí (situačním výkresem, který byl přílohou č. 3 záměru) souladné vymezení stavbou dotčených pozemků je pak obsaženo v tabulce v kapitole B.II.1. „Půda“, kde již na místo pozemku parc. č. 552 figuruje stavbou skutečně dotčený pozemek parc. č. 522 vlastníka BENT HOLDING, s. r. o. (nyní ve vlastnictví investora). Pozemek parc. č. 552 nemohl být dle názoru soudu s ohledem na jeho umístění zcela mimo parametry předmětné stavby [dle zobrazení katastrální mapě (viz www.nahlizenidokn.cuzk.cz) se jedná o pozemek v ulici U Losinky] nikdy umísťovanou stavbou dotčen, přičemž se jedná o skutečnost na první pohled zjevnou.

Žalobní bod je tudíž nedůvodný.

G. VIII. neplatnost vyjádření dotčených orgánů státní správy

Tvrzení žalobce, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí pozbyla platnosti veškerá vyjádření dotčených orgánů státní správy, obsahující jejich souhlasy s umístěním stavby, je sice rovněž značně obecné, nicméně krajský soud přezkoumal obsah předloženého správního spisu, z něhož vyplývá, že platnost žádného ze závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy k projektové dokumentaci zamýšlené stavby nebyla časově omezena. Jedná se přitom o závazné stanovisko orgánu ochrany veřejného zdraví (Krajské hygienické stanice), vydané dne 1. 3. 2013, závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku požární ochrany (Hasičského záchranného sboru Olomouckého kraje) ze dne 4. 2. 2013, závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku přírodních léčebných lázní a lázeňských míst (Ministerstva zdravotnictví – Českého inspektorátu lázní a zřídels) ze dne 6. 12. 2012, jakož i o stanovisko Městského úřadu Šumperk (v působnosti vodoprávního úřadu, orgánu veřejné správy v oblasti odpadového hospodářství, orgánu ochrany zemědělského půdního fondu i orgánu ochrany přírody) ze dne 21. 5. 2013. Vyjádření vlastníků inženýrských sítí povahu závazných stanovisek nemají.

Žalobní bod je tudíž nedůvodný.

G. IX. závady v doručování

Skutečnost, že stavební úřad postupoval při doručování nesprávně, když doručoval žalobci písemnosti do jeho datové schránky advokáta, žalovaný nerozporuje. Žalobce v řízení nevystupoval jako advokát a z obsahu spisu nevyplývá, že by měl žalobce zřízenou datovou schránku jako fyzická osoba, tudíž mu měly být

správními orgány obou stupňů doručovány zásilky prostřednictvím držitele poštovní licence, nikoli do „advokátní“ datové schránky. Řízení tedy bylo v uvedeném směru zatíženo vadou. Žalovanému je nutno dále vytknout, že tvrzení o tom, že žalobce ve skutečnosti požádal stavební úřad o doručování písemností do datové schránky advokáta, nemá žádnou oporu v předloženém spisu. O této skutečnosti nebyl pořízen stavebním úřadem žádný záznam, který by byl zařazen do spisu, a k jehož pravdivosti by se mohl žalobce např. při nahlížení do spisu vyjádřit. Pravdivost tvrzení žalovaného je tak pro soud nepřezkoumatelná.

Lze konstatovat, že vady řízení jsou obecně důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu dle § 78 odst. 1 s. ř. s. Judikatura správních soudů se však přiklonila k závěru, že ne každá zjištěná vada správního řízení bude mít tyto následky. Důvodnost žaloby může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011 - 101).

V posuzované věci krajský soud souhlasí s žalovaným, že popsanou závadu v doručování nelze označit za podstatnou vadu řízení, jež by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tak by tomu mohlo být např. v případě, pokud by v důsledku nesprávného způsobu doručování žalobce zmeškal lhůtu k provedení některého procesního úkonu, přičemž správní orgán by dovozoval doručení tzv. fikcí (v případě doručování do datové schránky se jedná o situaci, kdy se dokument považuje za doručený posledním dnem 10 denní lhůty plynoucí ode dne, kdy byl dokument do datové schránky dodán, aniž by se do datové schránky přihlásila osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění k dodanému dokumentu přístup – viz § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů). K takové situaci však dle obsahu správního spisu v posuzované věci nedošlo. Písemnosti, zasílané stavebním úřadem žalobci, byly do jeho „advokátní“ datové schránky vždy fakticky doručeny (přihlášením oprávněné osoby) a žalobce na veškeré výzvy a rozhodnutí stavebního úřadu včas, adekvátně a obsáhle reagoval.

S ohledem na uvedené i na skutečnost, že se žalobce proti způsobu doručování písemností v průběhu řízení před stavebním úřadem neohradil, ačkoli lze od advokáta očekávat bdělý přístup k ochraně svých procesních práv coby účastníka řízení, dopěl soud k závěru, že popsaná vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Konečně lze přisvědčit žalovanému, že používání hlavičkového papíru advokátní kanceláře a obálek s razítkem vlastní advokátní kanceláře může u účastníka, který je advokátem, působit poněkud matoucím dojmem a přispět k volbě nesprávného způsobu doručování správním orgánem.

Žalobní bod je tudíž nedůvodný.

G. X. parkoviště neslouží rozvoji termálních lázní

Doložení zajištění minimálního nezbytného počtu parkovacích míst ve stavebním řízení o povolení výstavby samotného termálního koupaliště nevylučuje, jak mylně dovozuje žalobce, že k optimálnímu rozvoji lázní bude třeba

zajištění vyššího počtu parkovacích míst. Nadto není s ohledem na polohu tohoto parkoviště zjevně vyloučeno, že parkoviště bude sloužit nejen přímým návštěvníkům termálního koupaliště, nýbrž že bude využíváno hosty lázeňského místa jako celku. S vymezením pojmu lázně a zahrnutím termálního koupaliště, nacházejícího se v lázeňském území obce Velké Losiny, mezi lázeňská zařízení, tak jak to učinil žalovaný na str. 11 napadeného rozhodnutí, se krajský soud ztotožňuje a v podrobnostech na odůvodnění žalovaného odkazuje.

G. XI. nedostatek plné moci předložené investorem ve správním řízení

Výtka vad plné moci udělené investorem panu Rostislavu Belžíkovi byla žalobcem vznesena teprve v jeho replice ze dne 2. 12. 2015. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. přitom žalobce může rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na skutečnost, že dle obsahu spisu bylo žalobou napadené rozhodnutí žalobci doručeno dne 16. 1. 2015, jedná se o žalobní bod opožděný, jímž není krajský soud povinen se zabývat.

Zbylé výtky uvedené v replikách žalobce byly buď opakováním již vznesených žalobních námitek, nebo výtkami vůči jednání investora a osvětlováním vzájemných vztahů mezi žalobcem a investorem a pravděpodobných příčin jejich procesních postojů. K těmto však krajský soud neshledal důvod se blíže vyjadřovat, neboť je nepovažuje za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

H. Závěr

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani vady řízení, které jeho vydání předcházelo, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

I. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

O náhradě nákladů řízení osob na řízení zúčastněných rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něž má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů jen v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud však v řízení osobám na řízení zúčastněným žádné povinnosti neukládal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 7. června 2016

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu